

**DE VERDWENEN
STEDEN**
SHANNON MESSENGER

De verdwenen steden

Boek een
Shannon Messenger

Eerste druk: maart 2022

© 2022, Shannon Messenger, Maria Postema en
Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Keeper of The Lost Cities, Book One*
KEEPER OF THE LOST CITIES © 2012 by Shannon Messenger
First published in English by Aladdin, an imprint of Simon
& Schuster Children's Publishing Division, New York
De rechten voor deze Nederlandse vertaling werden
onderhandeld via Mo Literary Services

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook,
zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke
toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke
uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving
met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced,
stored or made public by any means whatsoever, whether
electronic or mechanical, without prior permission in writing
from the publisher.

Zetwerk Nederlandse vertaling: KaaTigo
Omslagbeeld: Jason Chan / Simon & Schuster
Vertaling: Maria Postema
Redactie: Tine Poesen

D/2022/6186/37
ISBN 978 94 6429 152 0
NUR 283 / 284
YFH Kinderen / tieners: fictie: fantasy

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

DE VERDWENEN STEDEN

SHANNON MESSENGER

Vertaald door Maria Postema

P E L C K M A N S

**Voor mijn ouders,
die er altijd van overtuigd zijn geweest
dat dit moment zou komen.
(En omdat ik hoop dat denkbeeldige
kleinkinderen ook tellen!)**

PROLOOG

WAZIGE FLARDEN VAN herinneringen zweefden door Sophies hoofd, maar ze kon er geen geheel van maken. Ze probeerde haar ogen open te doen en kwam alleen maar duisternis tegen. Rond haar enkels en polsen zat iets ruws waardoor ze zich niet kon bewegen.

Haar bloed stolde in haar aderen toen het afschuwelijke besef tot haar doordrong.

Ze was ontvoerd.

Haar schreeuw om hulp werd gesmoord door een lap voor haar mond en zodra ze inademde werd ze duizelig van de zoete geur van een verdovingsmiddel dat in haar neus prikte.

Gingen ze haar vermoorden?

Zou de Zwarte Zwaan echt haar eigen schepping vernietigen? Wat was dan het doel van Project Maanleeuwerik geweest? En van het Eeuwige Vuur?

Het verdovingsmiddel trok haar naar een droomloze slaap, maar ze verzette zich, klampte zich vast aan de enige herinnering die een heel klein sprankje licht door de dichte, inktzwarte mist wierp. Twee prachtige, zeeblauwe ogen.

De ogen van Fitz. Haar eerste vriend in haar nieuwe leven. Haar eerste vriend ooit.

Als ze hem die dag niet in het museum had zien staan was dit misschien allemaal nooit gebeurd.

Nee. Ze wist dat het toen al te laat was geweest. De witte branden hadden al gewoed, hadden koers naar haar stad gezet en de hemel gevuld met plakkerige, zoete rook.

De vonk die de vuurzee veroorzaakte.

EEN

SOPHIE FOSTER!’ HET NASALE STEMGELUID van meneer Sweeney sneed door Sophies harde muziek toen hij haar oordopjes aan het snoer uit haar oren rukte. ‘Heb je besloten dat jij zo slim bent dat je niet hoeft op te letten als ik iets vertel?’

Sophie deed met moeite haar ogen open en probeerde ze niet meteen weer dicht te knijpen tegen het felle licht van de tl-lampen dat door de helblauwe muren van het museum werd weerkaatst. Het versterkte de bonzen- de hoofdpijn waar ze niets van liet merken.

‘Nee, meneer Sweeney,’ mompelde ze. Ze kromp in elkaar onder de boze blikken van haar starende klasgenoten.

Ze duwde haar schouderlange blonde haar rond haar

gezicht en zou er het liefst helemaal achter wegkruipen. Dit was nu juist de aandacht die ze koste wat kost probeerde te vermijden. Ze droeg niet voor niets saaie kleren en verstopte zich altijd achterin, aan het oog onttrokken door klasgenoten die minstens een kop groter waren dan zij. Het was de enige manier om als twaalfjarige de examenklas te overleven.

‘Kun je dan misschien uitleggen waarom je muziek aan het luisteren was in plaats van mijn les te volgen?’ Meneer Sweeney hield haar oortjes omhoog alsof ze het bewijs van een misdaad waren. En voor hem waren ze dat waarschijnlijk ook. Hij had Sophies klas meegesleurd naar het natuurhistorisch museum van San Diego, in de veronderstelling dat zijn leerlingen stonden te trappelen om de hele dag op excursie te gaan. Hij leek niet in de gaten te hebben dat ze het alleen leuk zouden vinden als de gigantische nepdino’s tot leven zouden komen en mensen op gingen eten.

Sophie trok een wimper los – een zenuwtrekje – en staarde naar haar voeten. Ze zou meneer Sweeney nooit duidelijk kunnen maken dat ze de muziek nodig had om het lawaai buiten te sluiten. Hij hóórde het lawaai niet eens.

Het geroezemoes van tientallen toeristen echode tegen de muren vol fossielen en golfde door de gigantische zaal. Maar hun mentale stemmen waren nog veel erger.

Sophies hoofd ving talloze fragmentarische, onsamenhangende gedachten op, alsof ze in een kamer stond met honderden schetterende televisies die allerlei verschillende programma’s tegelijk uitzonden. Ze doorboorden haar bewustzijn en veroorzaakten een felle pijn.

Ze was een freak.

Het was haar geheim, haar last, sinds ze op haar vijfde hard op haar hoofd was gevallen. Ze had geprobeerd het lawaai buiten te sluiten. Het te negeren. Niks hielp. En ze kon niemand in vertrouwen nemen. Niemand zou het begrijpen.

‘Misschien moet jij deze les dan maar geven, als je het allemaal al zo goed weet,’ zei meneer Sweeney. Hij wees naar de enorme oranje dinosaurus met een soort eendensnavel midden in de zaal. ‘Vertel maar eens aan de klas in welk opzicht de Lambeosaurus verschilt van de andere dinosauriërs die we hebben behandeld.’

Sophie onderdrukte een zucht en in haar hoofd verscheen het beeld van het infobordje dat bij de dino hing. Ze had er bij binnenkomst een blik op geworpen en haar fotografische geheugen had alle details opgeslagen. Meneer Sweeney trok een heel chagrijnig gezicht toen ze de feiten opdreunde en ze hoorde de gedachten van haar klasgenoten steeds onaardiger worden. Ze waren niet bepaald fan van het wonderkind dat in hun klas was beland. Ze noemden haar ‘het Strebertje’.

Zodra ze uitgepraat was mompelde meneer Sweeney iets wat klonk als ‘wijsneus’ en beende hij weg naar de volgende zaal. Sophie bleef staan. De dunne wanden van het museum hielden de herrie niet tegen, maar dempten die wel. Elk moment van rust was meegenomen.

‘Lekker dan, superfreak,’ sneerde Garwin Chang, die haar opzijduwde om achter zijn klasgenoten aan te gaan. Hij droeg een shirt met ACHTERUIT! IK LAAT SCHETEN erop. ‘Misschien kom je wel weer in de krant. “Wonderkind vertelt haar klas over de Lamzakkosaurus.”’

Garwin kon nog steeds niet verkroppen dat Yale haar een volledige studiebeurs had aangeboden. Zijn afwijzingsbrief was een paar weken eerder gekomen.

Niet dat Sophie naar Yale mocht.

Haar ouders vonden alle aandacht en druk te veel van het goede en hadden gezegd dat ze te jong was. Einde discussie.

Daarom zou ze volgend jaar in de buurt gaan studeren, aan het veel kleinere City College van San Diego, iets wat een of andere irritante journalist zo bijzonder vond dat hij het de vorige dag in de regionale krant had gezet, met haar schoolfoto erbij. WONDERKIND VERKIEST PLAATSELIJKE UNIVERSITEIT BOVEN YALE. Haar ouders waren compleet geflipt toen ze het zagen, en dat was eigenlijk nog zacht uitgedrukt. Een groot deel van hun regels was juist bedoeld om te voorkomen dat Sophie

‘onnodige aandacht kreeg’. Een voorpagina-artikel was zo ongeveer hun grootste nachtmerrie. Ze hadden zelfs naar de krant gebeld om te klagen.

De redacteur leek het net zo vervelend te vinden als zij. Er had eigenlijk een stuk moeten staan over de pyromaan die de stad in zijn greep hield, en ze snapten nog steeds niet wat er mis was gegaan. Bizarre branden met withete vlammen en de geur van verbrande suiker gingen voor op alles, zeker op een verhaal over een onbeduidend meisje dat door iedereen zo veel mogelijk werd genegeerd.

Of door bijna iedereen.

Aan de andere kant van de zaal zag Sophie een lange, donkerharige jongen die de krant van de vorige dag stond te lezen, met die gênante zwart-witfoto van haar op de voorpagina. Ineens keek hij op en staarde haar recht aan.

Ze had nog nooit iemand met ogen in deze kleur blauw gezien. Ze waren groenblauw, als de gladde stukjes zeeglas die ze op het strand had gevonden, en zo helder dat ze fonkelden. Er schoot een uitdrukking over zijn gezicht toen hij haar blik ving. Teleurstelling?

Ze kreeg geen tijd om er langer over na te denken, want hij zette zich af van de vitrine waar hij tegenaan had geleund en kwam naar haar toe.

Hij had de glimlach van een filmster en Sophies hart maakte een raar, fladderig sprongetje.

‘Ben jij dit?’ vroeg hij, wijzend naar de foto.

Sophie knikte en kon geen woord uitbrengen. Hij leek een jaar of vijftien en hij was zonder enige twijfel de knapste jongen die ze ooit had gezien. Waarom had hij haar dan aangesproken?

‘Dat dacht ik al.’ Hij tuurde naar de foto en toen weer naar haar. ‘Ik had niet door dat je bruine ogen hebt.’

‘Eh... ja,’ stamelde ze. ‘Hoezo?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Gewoon.’

Het gesprek had iets raars, maar ze kon niet goed benoemen wat. En zijn accent kon ze ook niet plaatsen. Het klonk een beetje Brits, maar dan anders. Bondiger? Het irriteerde haar, maar ze wist niet waarom.

‘Zit je in deze klas?’ vroeg ze. Zodra ze het zei wilde ze de woorden terug haar mond in duwen: natuurlijk zat hij niet bij haar in de klas. Ze had hem nog nooit gezien. Ze was het niet gewend om met jongens te praten – vooral niet met zulke knappe – en haar hersenen werden er week van.

‘Nee,’ zei hij, en daar was die perfecte glimlach weer. Daarna wees hij naar het dreigende groene beest waar ze voor stonden. Een Albertosaurus die als een enorme hagedis boven hen uit torende. ‘Vraagje: denk je écht dat ze er zo uitzagen? Dat slaat toch nergens op?’

‘Tuurlijk wel,’ zei Sophie, en ze probeerde te zien wat hij zag. De dino leek op een kleine T. rex: grote bek,

scherpe tanden, belachelijk korte voorpootjes. Niks mis mee. ‘Hoezo? Hoe zagen ze er volgens jou dan uit?’

Hij lachte. ‘Laat ook maar. Ik zal je niet langer ophouden. Leuk om je te ontmoeten, Sophie.’

Hij draaide zich om en wilde weglopen, maar net op dat moment stormden er twee kleuterklassen de dinozaal in. De overdonderende golf krijsende stemmen was al genoeg om Sophie naar achteren te laten wankelen, maar hun mentale stemmen waren van een heel andere pijnorde.

Kindergedachten waren een soort hoge, prikkende naalden, en zo’n grote groep voelde alsof een boos stekelvarken haar hersenen aanviel. Ze deed haar ogen dicht en haar handen vlogen naar haar hoofd, wreven over haar slapen om de steken in haar schedel te verdrijven. Maar ze was even vergeten dat ze niet alleen was.

Ze gluurde om zich heen om te zien of iemand haar reactie had opgemerkt en haar blik viel op de jongen. Hij drukte zijn handen tegen zijn voorhoofd en keek net zo gekweld als zij een paar tellen eerder waarschijnlijk ook had gedaan.

‘Hoorde je dat?’ vroeg hij gesmoord.

Het bloed trok uit haar gezicht.

Hij bedoelde toch niet...

Het ging vast over het gekrijs van die kinderen. Dat was al een hels kabaal op zich. Gegil, gejoel en

gegiechel, en dan ook nog een stuk of zestig stemmen die erop los kletsten.

Stemmen.

Ze hapte naar adem en deed nog een stap naar achteren nu ze beseftte wat er niet klopte aan hun gesprek.

Ze hoorde de stemmen van alle mensen in de zaal. Maar de opvallende stem van de jongen hoorde ze alleen als hij hardop praatte.

Zijn gedachten waren volledig afwezig.

Ze wist niet dat dat kon.

‘Wie ben jij?’ fluisterde ze.

Zijn ogen werden groot. ‘Jij hoorde ze ook, hè?’ Hij kwam dichterbij en boog zich naar haar toe. ‘Ben je een Telepaat?’ fluisterde hij.

Haar gezicht vertrok.

Ze kreeg jeuk van dat woord.

En haar reactie verraadde haar.

‘Ja dus! Ongelooflijk,’ fluisterde hij.

Sophie schuifelde achterwaarts naar de uitgang. Ze ging haar geheim echt niet zomaar aan een volslagen onbekende opbiechten.

‘Rustig maar,’ zei hij. Hij stak zijn handen op en kwam langzaam dichterbij, alsof ze een wild dier was dat hij probeerde te sussen. ‘Je hoeft niet bang te zijn. Ik ben er ook een.’

Sophie verstijfde.

‘Ik heet Fitz,’ voegde hij eraan toe, en hij deed nog een stap in haar richting.

Fitz? Wat was dat voor rare naam?

Ze tuurde naar zijn gezicht, op zoek naar een aanwijzing waaruit bleek dat dit allemaal één grote grap was.

‘Het is geen grap,’ zei hij, alsof hij precies wist wat ze dacht.

Misschien was dat ook wel zo.

Haar knieën knikten.

De afgelopen zeven jaar had ze vurig gewenst dat ze een gelijke tegen zou komen, iemand met dezelfde gave als zij. En nu ze hem gevonden had, had ze het gevoel dat de hele wereld uit het lood hing.

Hij pakte haar armen om haar overeind te houden. ‘Rustig maar, Sophie. Ik ben hier om je te helpen. We zijn al twaalf jaar naar je op zoek.’

Twaalf jaar? En wie bedoelde hij met ‘we’?

En belangrijker nog: wat wilde hij van haar?

De muren kwamen op haar af en de zaal begon te tolleren.

Lucht.

Ze had frisse lucht nodig.

Ze rukte zich los om naar de deur te rennen en struikelde bijna voordat haar bibberende benen hun ritme hervonden.

Ze ademde diep in en uit terwijl ze de trap van het museum af rende. De geur van de branden verschroeide

haar longen en er waaiden witte vlokken as in haar gezicht, maar ze lette er niet op. Ze wilde zo ver mogelijk bij die vreemde jongen vandaan zijn.

‘Sophie, kom terug!’ riep Fitz achter haar.

Ze verhoogde haar tempo en sprintte over het plein, langs de grote fontein en over het glooiende gras naar de stoep. Niemand versperde haar de weg: iedereen was binnen vanwege de rook. Maar ze hoorde wel zijn voetstappen dichterbij komen.

‘Wacht,’ riep Fitz. ‘Je hoeft niet bang te zijn.’

Ze luisterde niet en gebruikte al haar energie voor het rennen, onderdrukte de neiging om over haar schouder te gluren om te zien waar hij was. Ze was halverwege het zebrapad toen ze door het geluid van piepende banden besepte dat ze zonder te kijken de straat op was gestormd.

Haar hoofd draaide opzij en ze staaarde in de ogen van een doodsbanige automobilist die uit alle macht zijn auto tot stilstand probeerde te brengen voordat hij recht over haar heen zou rijden.

Ze ging dood.

TWEE

VANAF DAT MOMENT GING ALLES heel snel.

De auto zwenkte naar rechts, reed rakelings langs Sophie, schoof de stoep op en schampte een lantaarnpaal. Het zware stalen gevaarte knakte aan de onderkant en raasde op Sophie af.

Nee!

Dat was het enige wat ze dacht; ze handelde puur op instinct.

Haar hand schoot omhoog en haar geest haalde een kracht ergens diep uit haar buik die door haar vinger-toppen naar buiten stroomde.

Ze voelde dat de energie de vallende paal raakte en ertegenaan duwde alsof het een verlengstuk van haar arm was.

Toen het stof neerdaalde keek ze op en hapte naar adem.

De helderblauwe lantaarnpaal zweefde boven haar en werd op de een of andere manier door haar geest omhooggehouden. Ze voelde het ding niet eens, terwijl het ongetwijfeld loodzwaar was.

‘Leg die paal neer,’ waarschuwde een stem met een bekend accent, waardoor ze uit haar trance werd gerukt.

Zonder erover na te denken liet ze met een gil haar arm zakken. De lantaarnpaal suisde op hen af.

‘Pas op!’ schreeuwde Fitz. Hij trok haar opzij, een fractie van een seconde voordat de lantaarnpaal op de grond donderde. De klap blies hen omver en ze rolden over de stoep. Fitz’ lichaam brak haar val, want ze lag dwars op zijn borst.

De tijd leek stil te staan.

Ze staaarde in zijn ogen – die nu wijd opengesperd waren – en zocht in de wervelwind aan gedachten en vragen die door haar hoofd raasde naar een samenhangende zin.

‘Hoe deed je dat?’ fluisterde hij.

‘Geen idee.’ Ze ging rechtop zitten en speelde de afgelopen seconden in haar hoofd nog eens af. Ze snapte er niets van.

‘We moeten hier weg,’ zei Fitz dringend, en hij wees naar de automobilist, die hen aanstaarde alsof hij een wonder had meegemaakt.

‘Hij heeft het gezien,’ zei Sophie geschrokken. Paniek kneep haar borst dicht.

Fitz stond op en trok haar overeind. ‘Kom, wegwezen hier.’

Ze was zo van slag dat ze niet zelf kon bedenken wat ze moest doen, dus ze verzette zich niet toen hij haar over straat sleurde.

‘Waarheen?’ vroeg hij bij het eerste kruispunt.

Ze wilde niet ergens alleen met hem zijn, dus ze knikte naar voren, in de richting van de dierentuin, waar zeker weten mensen zouden zijn, zelfs tijdens een vuurstorm.

Ze begonnen te rennen, ook al kwam er niemand achter hen aan, en voor het eerst in haar leven vond Sophie het jámmer dat ze geen gedachten hoorde. Ze had geen idee wat Fitz wilde, en dat veranderde alles. In haar hoofd kwamen angstaanjagende scenario’s voorbij, de meeste met geheim agenten die haar in donkere busjes smeten om experimenten met haar te doen. Ze hield de weg goed in de gaten, klaar om ervandoor te gaan zodra ze iets verdachts zag.

Sophie ontspande toen ze bij de gigantische parkeerplaats van de dierentuin waren, want hier liepen genoeg mensen van en naar hun auto. Met zo veel getuigen in de buurt zou er niets gebeuren. Ze wandelde op een normaal tempo verder.

‘Wat wil je?’ vroeg ze zodra ze op adem was gekomen.

‘Ik ben hier om je te helpen, echt waar.’

Zijn stem klonk oprecht. Maar dat maakte het niet makkelijker om hem te geloven.

‘Waarom zocht je mij?’ Ze was bang voor het antwoord en trok een ooghaar los.

Hij deed zijn mond open en aarzelde toen. ‘Ik weet niet of ik dat mag zeggen.’

‘Als jij geen antwoord geeft op mijn vragen kan ik je niet vertrouwen.’

Daar dacht hij even over na. ‘Oké, goed dan – maar ik weet ook niet veel. Mijn vader heeft me hiernaartoe gestuurd om jou op te sporen. We waren al een tijd op zoek naar een bepaald meisje van jouw leeftijd, en ik moest je observeren en verslag uitbrengen, net als anders. Ik mocht eigenlijk niet met je praten.’ Hij fronste zijn wenkbrauwen, alsof hij teleurgesteld was in zichzelf. ‘Maar ik kon geen hoogte van je krijgen. Je klopt niet.’

‘Wat betekent dat nou weer?’

‘Dat betekent dat je... anders bent dan ik had verwacht. Je ogen brachten me in de war.’

‘Wat is er mis met mijn ogen?’ Opgelaten voelde ze even aan haar oogleden.

‘We hebben allemaal blauwe ogen. Dus toen ik die van jou zag, dacht ik dat we weer het verkeerde meisje hadden. Maar dat was niet zo.’ Zijn blik kreeg iets

bewonderends. ‘Je bent echt een van ons.’

Ze bleef met opgestoken handen staan. ‘Wow. Wacht even. Hoe bedoel je, “een van ons”?’

Hij keek om en fronste toen hij een groep toeristen met fannypacks binnen gehoorsafstand zag staan. Hij trok haar mee naar een verlaten hoek van de parkeerplaats, waar ze wegdoeken achter een donkergroen busje.

‘Oké. Ik kan dit niet echt subtiel uitleggen, dus ik ga het gewoon zeggen. We zijn geen mensen, Sophie.’

Heel even kon ze geen woord uitbrengen. Toen ontsnapte er een hysterisch lachje uit haar mond. ‘Geen mensen,’ herhaalde ze hoofdschuddend. ‘Tuuuurlijk.’

‘Waar ga je heen?’ vroeg hij toen ze in de richting van de stoep liep.

‘Jij bent gestoord – en ik ben gestoord omdat ik je vertrouwde.’ Ze schopte tegen de grond en stampte weg.

‘Het is echt waar,’ riep hij. ‘Denk nou even na, Sophie.’

Ze had absoluut geen zin om ook nog maar een seconde naar deze jongen te luisteren, maar hij klonk zo smekend dat ze toch bleef staan en zich omdraaide.

‘Kunnen mensen dit?’

Hij deed zijn ogen dicht en verdween. Hij was maar heel even weg, maar het was lang genoeg om haar duizelig te maken. Ze zocht steun bij een auto omdat alles begon te draaien.

‘Maar ik kan dat niet,’ wierp ze tegen. Ze ademde diep

in en uit om haar hoofd helder te krijgen.

‘Je moest eens weten wat je allemaal kunt als je het zou willen. Denk maar eens aan wat je een paar minuten geleden nog met die lantaarnpaal deed.’

Hij leek zo zeker van zijn zaak – en het klonk bijna logisch.

Maar dat was toch onmogelijk?

En als ze geen mens was... wat was ze dan wel?

DRIE

‘**M**AAR... WAT BEDOEL JE DAN?’
hakkelde Sophie toen ze eindelijk weer iets kon uitbrengen. ‘Wou je beweren dat... dat ik een alien ben?’

Ze hield haar adem in.

Fitz barstte in lachen uit.

Haar wangen begonnen te gloeien, maar ze was ook opgelucht. Ze wilde geen alien zijn.

‘Nee,’ zei hij toen hij weer een beetje bijgekomen was. ‘Je bent een elf.’

Een élf.

Het woord bleef tussen hen in hangen, een vreemd voorwerp dat daar niet thuishoorde.

‘Een elf,’ herhaalde ze. Beelden van kleine mensjes met puntige oren in strakke broekjes dansten door haar

hoofd en ze begon zonder het te willen te giechelen.

‘Je gelooft me niet.’

‘Dacht je echt dat ik je zou geloven?’

‘Nee, misschien ook niet.’ Hij haalde zijn handen door zijn haar, waardoor het in golvende pieken omhoog ging staan. Hij leek een beetje op een rockster.

Kon iemand die zó knap was gek zijn?

‘Ik lieg niet, Sophie. Ik weet niet wat ik verder nog moet zeggen.’

‘Oké,’ zei ze knikkend. Als hij grappen maakte kon zij dat ook. ‘Prima. Ik ben een elf. Moet ik Frodo helpen om de ring te vernietigen en Midden-aarde te redden? Of moet ik speelgoed maken op de Noordpool?’

Hij slaakte een zucht, maar in zijn mondhoeken zat een glimlach verstopt. ‘Helpt het als ik het laat zien?’

‘O, absoluut. Ik ben reuze benieuwd.’

Ze sloeg haar armen over elkaar en hij haalde een dunne, zilveren staf tevoorschijn waar ingewikkelde patronen in gegraveerd waren. Aan het uiteinde glinsterde een klein, rond kristal.

‘Is dat je toverstaf?’ Ze kon het niet laten.

Hij rolde met zijn ogen. ‘Nee, dit is een padvinder.’ Hij draaide aan het kristal en zette het vast met het zilveren haakje aan de punt. ‘Goed, dit is niet zonder risico. Beloof je dat je precís zult doen wat ik zeg?’

Haar glimlach verflauwde. ‘Dat hangt ervan af.

Wat moet ik doen?’

‘Je moet mijn hand vasthouden en je hard concentreren om niet los te laten. En met concentreren bedoel ik dat je aan niets anders mag denken – wat er ook gebeurt. Gaat dat lukken?’

‘Hoezo?’

‘Wil je bewijs of niet?’

Ze wilde nee zeggen, want hij kon toch niks bewijzen. Wat wilde hij doen, haar meenemen naar sprookjesland?

Maar ze was stiekem wel benieuwd...

En iemands hand vasthouden, dan kon toch geen kwaad?

Ze hoopte vurig dat ze geen klamme hand zou krijgen toen hun vingers zich door elkaar vlochten. Haar hart maakte weer dat stomme fladderige sprongetje en haar huid tintelde waar zijn hand de hare raakte.

Hij keek over zijn schouder naar de parkeerplaats. ‘Oké, we zijn alleen. Ik tel tot drie. Klaar?’

‘Wat gebeurt er op drie?’

Hij wierp haar een waarschuwende blik toe en ze keek boos terug. Maar ze beet op haar tong en concentreerde zich op zijn hand, zonder op haar bonkende hart te letten. Echt erg – sinds wanneer was ze zo’n tuttebel?

‘Eén,’ telde hij, en hij stak de staf omhoog. De zon scheen op een facet van het kristal en een felle straal boog af naar de grond.

‘Twee.’ Hij kneep in haar hand. Sophie deed haar ogen dicht.

‘Drie.’

Fitz trok haar naar voren en het warme getintel in haar hand schoot door haar hele lijf, alsof er talloze veren onder haar huid omhoogkwamen om haar van binnenuit te kietelen. Ze onderdrukte een giechel en concentreerde zich op Fitz... maar waar was hij? Ze wist dat ze hem vasthield, maar ze had het gevoel dat haar lichaam tot een dikke drab was gesmolten, en het enige wat ervoor zorgde dat ze niet weglekte was een deken van warmte die om haar heen was geslagen. Toen was de warmte van het ene op het andere moment verdwenen en ze keek om zich heen.

Haar mond viel open terwijl ze probeerde te verwerken wat ze zag. Het zou kunnen dat ze zelfs een gillette slaakte.

Ze stond bij een spiegelgladde rivier met onmogelijk hoge bomen langs de oever die hun brede, smaragd-groene bladeren tussen de wollige witte wolkjes lieten uitwaaiëren. Aan de andere kant van de rivier lag een rij kristallen kastelen te glinsteren in de zon. Als Walt Disney dit zag zou hij zijn eigen *Magic Kingdom* met stenen willen bekogelen. Rechts van haar leidde een gouden pad naar een uitgestrekte stad, waar de overdadige, koepelvormige huizen gebouwd leken te zijn met

enorme edelstenen, allemaal in een andere kleur. Het groene dal werd omringd door besneeuwde bergen en de frisse, koele lucht rook naar kaneel, chocola en zon.

Zulke mooie plekken zouden verboden moeten zijn, en ze zouden al helemaal niet zomaar uit het niets tevoorschijn mogen komen.

‘Je mag mijn hand nu wel loslaten.’

Sophie schrok. Ze was Fitz helemaal vergeten.

Haar hand liet de zijne los en door het bloed dat in haar vingertoppen tintelde beseftte ze hoe hard ze hem had vastgeklemd. Ze keek om zich heen, maar ze begreep niets van wat ze zag. De kasteeltorens draaiden in elkaar als gesponnen suiker en kwamen haar op een vreemde manier bekend voor, maar ze wist niet waarvan. ‘Waar zijn we?’

‘In onze hoofdstad. Wij noemen het Eternalia, maar jij hebt er misschien weleens van gehoord als Shangri-La.’

‘Shangri-La,’ herhaalde ze hoofdschuddend. ‘Bestaat Shangri-La echt?’

‘Alle Verdwenen Steden bestaan echt, maar waarschijnlijk niet zoals je ze had voorgesteld. Menselijke verhalen zitten er bijna altijd naast. Denk maar eens aan alle onzin die je over elfen hebt gehoord.’

Daar moest ze om lachen, en het felle geluid weergalmde tegen de bomen. Het was er zo stil – ze hoorde alleen het briesje dat langs haar gezicht streek en het

zachte ruisen van de rivier. Geen verkeer, geen gebabbel, geen dreunende, onuitgesproken gedachten. Aan deze stilte zou ze héél makkelijk kunnen wennen. Maar het voelde ook vreemd. Alsof er iets ontbrak.

‘Waar is iedereen?’ vroeg ze, en ze ging op haar tenen staan om de stad beter te kunnen zien. De straten waren verlaten.

Fitz wees naar een koepelvormig gebouw dat boven alle andere huizen uit torende. De groene stenen van de muren leken op gigantische smaragden, maar om de een of andere reden glinsterde dit gebouw minder dan de rest. Het zag eruit als een serieuze plek, voor serieuze zaken. ‘Zie je die wapperende blauwe banier? Dat betekent dat er een tribunaal bezig is. Iedereen kijkt naar het proces.’

‘Een tribunaal?’

‘Dan houdt de Raad – onze koninklijke familie, om het zo maar te zeggen – een hoorzitting om te bepalen of iemand de wet overtreden heeft. Dat is altijd een hele gebeurtenis.’

‘Hoe dat zo?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘De wet wordt hier bijna nooit overtreden.’

Oké, dat was echt een verschil. Mensen overtraden de wet voortdurend.

Ze schudde haar hoofd. Dacht ze nu aan mensen als ‘anders’ dan zij?

Het leek de enige manier om te verklaren waar ze was.

Ze probeerde het te bevatten, probeerde er een logisch geheel van te maken. ‘Dus,’ zei ze, en ze trok een grimas vanwege de belachelijke vraag die ze ging stellen. ‘Is dit... magie?’

Fitz lachte. Zijn hele lichaam deed mee, alsof dit het grappigste was wat hij ooit had gehoord.

Ze keek hem chagrijnig aan. Zó lollig kon het niet zijn.

‘Nee,’ zei hij toen hij zichzelf weer in de hand had. ‘Magie is een dom concept dat mensen hebben bedacht om dingen die ze niet begrijpen te kunnen verklaren.’

‘Oké,’ zei ze. Ze probeerde uit alle macht haar laatste restje gezond verstand te behouden. ‘Hoe kunnen we dan hier zijn terwijl we vijf minuten geleden nog in San Diego waren?’

Hij hield de padvinder in de zon en er viel een straal op zijn hand. ‘Met een lichtsprong. We zijn meegelift op een lichtstraal die rechtstreeks hiernaartoe ging.’

‘Dat kan niet.’

‘Nee?’

‘Nee. Je hebt een oneindige hoeveelheid energie nodig om met de snelheid van het licht te kunnen reizen. Heb je nog nooit van de relativiteitstheorie gehoord?’

Ze had gedacht dat hij met zijn mond vol tanden zou

staan, maar hij begon gewoon weer te lachen. ‘Dat is het domste wat ik ooit heb gehoord. Wie heeft dat bedacht?’

‘Eh, Albert Einstein.’

‘Hm. Nooit van gehoord. Maar het klopt dus niet.’

Hij had nog nooit van Albert Einstein gehoord? En de relativiteitstheorie was ‘dom’?

Ze wist niet goed hoe ze ertegen in moest gaan. Hij leek zo belachelijk zeker van zijn zaak dat ze een beetje van haar stuk gebracht was.

‘Je moet je nog beter concentreren,’ zei hij terwijl hij opnieuw haar hand pakte.

Ze deed haar ogen dicht en wachtte op dat warme verengevoel. Maar deze keer voelde het alsof iemand een föhn had aangezet en de veren alle kanten op blies, tot ze werd omhuld door een andere energie die alles als een reusachtig elastiek weer naar elkaar toe trok. Even later stond ze huiverend in een koude zeewind die haar haar in haar gezicht blies.

Fitz wees naar het reusachtige kasteel voor hen, dat gloeide alsof de stenen uit maanlicht waren gehakt. ‘Hoe denk je dat we hier gekomen zijn?’

Ze was met stomheid geslagen. Het had echt gevoeld alsof het licht door haar heen was gegaan en haar had meegetrokken. Maar ze kon het niet hardop zeggen, want als dat waar was, dan hadden alle natuurkundeboeken die ze ooit had gelezen het mis.

‘Je lijkt een beetje in de war,’ merkte hij op.

‘Tja, het is net alsof je zegt: “Hé Sophie, je kunt alles wat je ooit over alles hebt geleerd wel in de prullenbak gooien.”’

‘Dat zeg ik inderdaad.’ Hij grijnsde zelfingenomen. ‘Mensen doen hun best, hoor, maar de werkelijkheid is voor hen gewoon veel te gecompliceerd om te kunnen bevatten.’

‘En elfen kunnen dat wel?’

‘Uiteraard. Waarom denk je dat je zo veel klassen over hebt geslagen? Zelfs zonder een fatsoenlijke opleiding is de sloomste elf nog altijd slimmer dan een mens.’

Ze zakte een beetje in elkaar toen Fitz’ woorden tot haar doordrongen.

Als hij gelijk had, dan was ze gewoon een dom meisje dat echt helemaal niks wist.

Nee – geen meisje.

Een elf.